

BUDAPESTA
18 Novembre st. v
Dumineca 30 Novembre st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.
Redacțiunea: *Strad'a*
arborelui verde nr. 12.

Nr. 89.

ANUL XV.
1879.

Pretul pe unu anu 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$ de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Români'a 2 galbeni.

Barbu Strimbu în Evropa.

— Romanu originalu cu ilustrațiuni. —

(Urmare.)

— Eu am fost. Balerin'a russa e admirabila, —
răspunde Horaçe. A propos! La teatrul liricu s'a an-
gagiatu o corista nouă. Ce ochi! Fratele Lucian ar
scrie îndata poezia despre ci!

— Dar unde-i Barbu? — întreba Gaston.

— Unde-i Barbu? — întrebara mai multe voci.

— Curiosu, — reluă Gaston, — noi sântemu aici
adunati în onôrea lui, si dânsul dispăre din mijlocul
nostru!

Si în adevăr, tinerii acestia erau adunati de asta-
data nu numai în onôrea lui Barbu, dar totu-odata si
în socotél'a lui. Pung'a lui platiă pentru toti. Căci eră
o și mare, o și de serbatóre. În șiu'a aceea se înscri-
sesse el la Sorbone, tocmai la unu anu si jumetate dupa
sosirea sa în Paris. Acestu mare actu se serbatoriă
acuma.

Cum sè nu-l fi serbatu!? Acuma a devenitu dên-
sul adevératu colegu al lor. Cum sè nu fi platitu el bu-
curos!? Acuma credea, că a facutu celu mai bunu pasiu
de când a venitu de acasa! Si cum sè nu fi primitu ca-
maradii cu placere, când între toti numai Barbu avea
parale?

Când ei întrara la preotul, acolo deja așteptau două femei si unu barbatu.

E bine, vesel'ă eră mare. Atât de mare, încât — precum veduramu — colegii lui numai într'unu târziu observara, că Barbu nu se afla între dânsii.

Si în acestu valu-vârtej de întrebări, la cari nimene nu putea răspunde, de odata se audî vocea lui Horaçe, carele dişe :

— Scîu eu, unde se afla Barbu.

— Unde? — întrebarea de odata mai multi.

— La cassirit'ă, — response el.

— Ai dreptate. — dişe Gaston. De siguru e acolo.

Unde ar si fi în altu locu?! Acolo-i! Dar cum de n'amu ghicitu ast'ă îndata!?

— Da, da, — aprobă Armand, — numai acolo pôte sê fia.

— Nu-i mirare, — continuă Lucian, — e înamorat de cassirit'ă.

— Ôchies'ă sburdalnică l'a scosu din minti.

— Pe cine n'ar scôte? — dişe Lucian.

— Dóra si tu? — începû Horaçe.

— Eu n'am timpu sê me ocupu de aventure de amoru, — response Lucian, — căci studiile mele îmi consuma totu timpul.

Ast'ă produse apoi hohotu generalu, la care luă în urma parte si Lucian, dupa ce si-a ajunsu scopul, producîndu ilaritate.

— Ce-i dreptu cassirit'ă noastră nici nu-i o fêta de tôte dîlele, — dişe ierasi Lucian.

— Almadina n'are parecchia! — observă Armand.

— Ba, mi-se pare că si-a gasitu parecchia. — response Horaçe. Românilu acesta s'a înamorat de asî de tare, în cât nu credu sê-i trêca amorul decât numai — prin casatoriă.

— Eu credu, că Barbu e mai cu minte, decât sê face asî nebulnă, — dişe Gaston.

— Tu numesci acêst'ă nebulnă? — întrebă Lucian. Eu sîm de alta parere. Almadina e o fetişcana fôrte dragalasiă, si ar deveni o buna soçiă, căci e onestă.

— Adeca vorba sê fia! — reflectă Horaçe. Dar n'ai audîtu istori'ă cu ofieierul din regimentul de zuavi? Ce naivu mai esti!

— Audîtu, dar aceea e o calumniă. Zuavul a mintîtu. Eu cunosc pe Almadina. Garantezu de ea.

— E bine, fia cum diçi tu, — dişe ierasi Horaçe. Dar unu fîu de boeru bogatu dóra nu-si va luă de soçiă o cassirit'ă! Parintele lui nu s'ar învoi.

— Dar cine l'ar mai întrebă? — obiectă ierasi Horaçe. El numai atunce ar află, când Barbu s'ar rentôrce acasa cu nevêsta-sa. N'ar fi casul celu d'ântâiu.

— Eu nu credu, că Barbu ar face acêst'ă, — response Lucian. De si se afla de mai multe luni între noi, dênsul nu e înca cu totul stricatu.

— Frumosu complimentu pentru noi! — reflectă Armand. Dar haid sê-l întrebâmu, sê ni spuna el ênsusi si sê nu ne certâmu însedar!

Si fîra sê aştepte respunsul camaradilor sei, dênsul plecă si se duse dreptu la cassa, care eră în salonul vecinu. Barbu întru adevêr eră acolo, si adâncitu în o conversaţiune, nici nu observă când Armand sosi în apropierea lui.

— Frumôsă domnişóra, — dişe Armand, — vei binevoi a-mi permite sê conducu pe fratele Barbu în mijlocul camaradilor sei, cari îl aştepta cu doru, spre a decide în o afacere fôrte importantă, care te privesce si pe dta.

— Si pe mine? — întrebă Almadina cu mirare. Ôre ce pôte sê fia?

— Îti voi spune mai târziu. Dar acuma, frate Barbule, haidamu!

Si ei plecara. Ajunsi între camaradi, Barbu fu întimpinatu cu strigate de „urra!“ Apoi toti golira pocalele întru sânetatea nouluu colegu de universitate.

Dupa încetarea sgomotului, se scolă Armand si începû :

— Frate Barbule, în absinti'ă ta aice a fost o disputa mare asupra întrebării, că luă-vei tu de soçiă pe Almadina sêu ba?

Barbu tresari în internul seu la întrebarea acêst'ă. Numai atunce si-aduse aminte, că dieu el de unu timpu încôce petrece cam multu cu frumôs'ă cassirit'ă, si că pe timpul acela a simtîtu unu fel de stramutare în ânim'ă sa. Figur'ă englezôiceî disparu cu totul, si fu înlocuita de acêsta nouă cunoscintă. Nu sciea ce eră sentimentul ce nutriă pentru ea; i parca înse unu ce siguru, că acela nu pôte sê fia amoru.

Cu tôte aceste tonul lipsitu cu totul de respectu, în care se vorbiă despre dêns'ă, îl ofensă, si îmbracîndu o façiă seriôsă, response :

— Nu scîu de care Almadina vorbiti. Eu cunosc numai un'ă, dar aceea e domnişór'ă Almadina.

Si dênsul pronuciă respicatu cuvîntul : „domnişóra“, voidu a dá sê se înticléga, că Almadina este o fiintă respectabilă.

Amicii lui întfelesera alusiunea, înse efectul fu tocmai contraru. Resună unu hohotu crâncenu din gurele tuturoră. Înca nici şiretul Gaston nu se putû rabdă sê nu surida.

Când ilaritatea fu mai mare, întră unu ôspe nou. Toti se întôrseră cătra el. Eră John.

— Bine ai venit în mijlocul nostru! — îl salută Gaston, carele ducea presiidiul. Asî de arare ori te vedem, încât eram p'aci sê credu, că ierasi ai facutu vr'o excursiune scurta prin Engliter'ă?

— Nu-i mirare, — observă Horaçe, — că fratele John se arêta asî raru între noi, căci el s'a înrolatu sub flamur'ă lui Hymen.

— Ah! ah! — resună din tôte părtille, si toti surideau, căci nimene nu credea acêst'ă, ci erau de parere, că Horaçe, conform naturelului seu sarcasticu, de siguru ierasi face vr'o gluma.

— Dar nu e siăga, mei frati, — dişe atunci Barbu, — amicul nostru John în adevêr se însôra.

— În adevêru? — întrebarea mai multi, abiă putîndu-se conteni de risu.

— Da, — response John seriosu si posomorîtu, că celu ce se afla în ajunul d'ă îndeplini unu ce neplacutu.

— Asî dara ai venit dóra sê-ti ici remasu bunu dela noi, cu cari ai petrecutu atâte dîle bune si rele? — întrebă Lucian.

— Ba nu sê me despartiescu, — response John, — căci de voi nu me voi putê despartî nici odata. Ci am venit sê ve adressesu o cerere.

— Că sê nu ne pré aretâmu la cas'ă ta, căci nevêst'ă de siguru e tîneră si frumôsica, si o cam temî? — Nu-i asî? — dişe Horaçe întrebîndu cu sarcasmu, pentru că el sciea, că fiitôrea lui John nu e nici tîneră, nici frumôsă.

John nu se superă de fel, căci omul care nu-si iubesc mirés'ă nici nu se pôte superă. El response dara flegmaticu :

— Încât pentru ast'ă, nu me taia capul, căci sîm siguru de ea, — si la aceste vorbe el privi cu còd'ă ochiului spre Horaçe, — ve rogu înse, că doi din voi sê-mi fia martori.

— Cu cea mai mare placere, — response Gaston. Poftim alege dara din noi, pe cine vei voi!

— Eu nu voi alege, că nu cumva cei alesi să gândească cumca i iubesc mai multu de cât pe ceialalti; ier ceialalti să presupuna, că pe dânsii nu-i pretiuiescu într'atâta. Ci, deca voiti, decida sôrtea! Vom scrie numele tuturor pe niște petece de hârtia și a căror nume se vor trage, aceea să-mi îndeplinesca serviciul cerutu.

— Pré bine, — dișe Gaston. Dar cine să traga?

— Domnisiór'a Almadina! — esclamá Barbu cu entusiasmu.

Pe buzele tuturor se ivi unu surisu sarcasticu, dar fiindu că șcicau, că Barbu s'ar simți ofensatu, deca acela ierasi ar erumpe într'unu hohotu, îl oprira toti, considerându mai ales motivul fórte importantu, că dânsul platește ospetiu lor veselu.

John, carele observá acést'a, voi să faca iute capetu scenei neplacute, ce dóra putea să urmeze, si response:

— E bine, eu primescu propunerea fratelui Barbu. Scrieti dar numele, si bagându-le în o peleria, vom rugá pe domnisiór'a Almadina să traga afara dóue.

Si iute își scrisera toti numele pe câte unu petecu de hârtia, le adunara tóte în o peleria, si Gaston cu Barbu dusera urn'a acést'a la frumós'a cassiritia.

În curênd apoi se rentórsera cu rezultatul. Au eșitu numele: Armand si Lucian.

— Asiá dara, — dișe John acestora, — mâne deminécia ve așteptu acasa.

În deminécia urmátore Armand si Lucian se înfașisara la John, carele deja i așteptá. El le împarteși atuncea rugarea sa, care erá, că dânsii să mérga dimpreuna cu martorii miresei la preotul spre a îndeplini acolo unele formalități.

Se si dusera îndata.

Când ei întrara la preotul, acolo deja așteptau dóue femei si unu barbatu. Preotul i primi cu cea mai mare afabilitate, ier Lucian si Armand se închinara cu celu mai profundu devotamentu.

Ei spusera, că pentru ce venira. Si îndeplinindu formalitățile prescrișe, în scurtu timpu ieșira spre a raportá lui John.

A dóu'a di erá ficsata pentru cununia.

La dorint'a espresa a lui John, recomandata de Rinaldo, cunun'a avea să se tina într'o capela dintr'unu suburbiu. Caus'a cu care John motivá acést'a dorintia a sa, fu, că el doresce a îndeplini cunun'a în linisceca cea mai mare, ceea ce se putea sperá mai multu într'o capela de suburbiu, unde nu s'aduna asiá multa lume.

Cu tóte aceste se aduná unu numeru frumosielu. Cei mai multi erau tineri. Famili'a miresei nu-i cunosea, dar mirele vediu numai decát că aceea erau vechii lui camaradi. Ceca ce înse nu șcicau, erá, că aceea fure invitati acolo anume de către Rinaldo, care li-a datu si o instrucțiune.

Cunun'a avea să se încépa. Mirele si mirés'a pașira înaintea altarului. Atunce de odata clopotele din turnu se traserá în o dunga. Tinerii, conform instrucțiunii lui Rinaldo, începura a strigá: „Focu!” Si totu publicul fugi afara din biserică.

(Va urmá.)

Sositu-am în fine!

Sositu-am dar în fine la locul de placere,
La care al meu cugetu adese a sboratu;

De ce nu potu acuma să uitu a mea durere
De ce suspinn eu înca si plângu neîncetatu?!

Coline, vaișóre, casutié încântátore,
Ce-ati fost a mea sperantia d'unu mândru viitoru.
Oh! spuneti unde este acum a mea amore,
Pe care di si nópte o chiámu cu mare doru?!

Acuma sîm aprópe de visul meu celu dulce,
Dar unde este dânsul o elipa să-l privescu;
Durerca mea e mare si totusi nu m'asiu duce,
Dar timpul curênd trece si trebe să pornescu.

Oh! locuri multu placute, frumóse încântátore,
În care prima-data vediu al meu amoru;
Plecá-voiu, dar ori unde urșit'a me va duce,
Eternu la voi strabate suspinnul si-al meu doru!

ELISA.

Aerul ca nutrire pentru omu.

— De dr. Brunetti. —

Conservarea vietiei se baséza 'n genere p'o lege unica, inviolabila, fára care esistint'ia n'are rațiune d'a fi. Acést'a lege se radima pe starea de curatienia a aerului ce 'nconjura locul unde fiint'ia organizata se nasce, cresce si se conserva. Astfel, pentru cá vietia să se manifeste, trebe neaparatu concursul aerului, care e combinarea gazelor oxigenu si azotu.

Aceste noțiuni ale fizicii ne dau o ideia clara despre rolul ce jóca atmosfer'a în manifestarea si conservarea vietiei. Acést'a fiindu condițiunea esistint'iei nóstre vis-à-vis de aeru, vom vorbi despre igien'a acestui gazu în raportu cu obicinuintele individuale si sociale ale omului.

Pentru cá cineva să se bucure d'o buna sânetate, trebe, pe cât e cu putintia, să respire unu aeru d'o estrema curatienia. Vede dar ori-cine de cáta importantia e acést'a cestiune si cáta atențiune trebe să se dea bunei calități a aerului ce întra 'n locurile 'n cari de ordinaru locuim, cu alte vorbe a aerului din casa si din orasiu.

Aeru în casa are fia-cine de dreptu si nimeni în lume nu-l póte împedecá d'a se aprovizioná, la fia-ce momentu, d'o cantitate sânetósa si abundinte dintr'ênsul. Cât despre aerul din orasiu, el depinde de condițiunea igienica a orasiului, de posițiunea sa geografica si de vânturile ce domina într'ênsul.

Nu ne vom ocupá de aerul ce circula 'n locurile unde esti nevoitu a-ti petrece esistint'ia sociala, ci ne vom oprí asupra aerului de prin case.

În anticitate, de si ómenii nu erau asiá de 'naintati în civilizațiune ca noi, totusi dadeau o mare importantia aprovizionării de aeru în case, si silintiele lor tindeau a-si construi locuinte în localități cari să 'ntrunésca cele mai buni condițiuni topografice, spre a 'nlesni renoirea aerului din apartamente. În adeveru, care este obiectul celu mai scumpu al omului, deca nu locul unde a vedintu diu'a si unde are să móra? Sub acoperemêntul parintescu, unde simte că s'a nascutu, în cas'a unde gusta placerea si urítul, acolo traiesce, acolo se conserva si acolo móre. Asiá dar, cas'a este bas'a primei nóstre educațiuni fizice si morale: totu ea constituie si bas'a vietiei nóstre sociale. Obiceiturile rele, aplecările periculóse, omul le contracta în timpul copilariei din casa, si acést'a mai târđiu decide despre calitățile unui individu în relațiunile-i sociale.

(Va urmá.)

S A L O N U :

Calindarul septemănei.

Dumin.	18	30	G. 26 d. R. 9 Luca. s. m. Platon.
Luni	19	1	pr. Avdie, ss. mm. Varlaam, Iliodor.
Marti	20	2	c. p. Grigor Decap., s p. Proclu.
Mercuri	21	3	Intrarea în biserică a Maicii Domn.
Joi	22	4	s. ap. Filimon, s. m. Cecilia.
Vineri	23	5	ss. pp. Amfilochiu, Grigoriu.
Samb.	24	6	ss. pp. Climent Rom., Petru Ales.

Tribunalele de amoru.

Asiă dñeu, tribunale de amoru! Fostu-au timpuri când au existatu si tribunale de aceste. Înse timpurile acele au trecut de multu.

În timpul tribunalelor de amoru, acela trecea de omu cultu, care eră cântăretiu bunu si se ocupă cu poesîa. Nu ne putemu dara miră, că nici chiar preotii nu se înstrainau de cântece si de poesii, astfel cetimu, că renumitul Abelard a fost multu mai iubit pentru melodiiile sale, decât pentru învetiaturele-i filosofice. Dar însusi sântul Bernard prin poesiiile sale scrise în limbăgiu romanticu a devenitu renumitu.

În epoc'a aceea cântecele de emulare fiindu produsele trubadurilor, acele cântece au servitu de materialu pentru desbaterile singuraticelor tribunale de amoru.

Odata doi trubaduri, si anume Lanfranc Cigalla si Simeon Doria se disputara asupra temeî: „Ôre acela e mai vrednicu de amoru, care daruiesce generos, sêu acela care daruiesce în contra vointeî sale si numai pentru că se para generosu?“ Cei doi trubaduri neputându-se nici decât întielege, întrebarea s'a supusu la decisiunea tribunalului de dame din Signe. Dar sentint'ă adusu nefindu spre placul nici unuia, caus'a s'a apelatu la tribunalul damelor din Romaniro. Dar, durere, sentint'ă adusa nu s'a pastratu pâna în timpurile nôstre.

În lips'a datelor istorice, vom lasă se tréca câti-va secolî, si ne vom oprî la acele 16 femeî din Grecia, cari deja figurau că judecatóre de pace si cari, în urmarea activitătii lor pe terenul judecatorescu, câştigându-si autoritate, au avutu dreptul d'a presiă la serbările jumonice.

Scimu, că în Roma, împeratul Heliogabal a înstituitu unu consiliu de femeî, în care a presiătu însasi mama-sa, Soemis; consiliul acesta a decisu în cauzele relative la îmbracaminte, moda si amoru.

Cetimu, că pe timpul durateî sesiunii parlamentare din Dublin s'a facutu datina, că adunându-se femeile din giuru, se tîna si ele svatuirî. O astfel de procedura, cu ôresi-care analogia, gasimu si la Gallii vechi.

Unele manuscripte si foliante ale bibliotecelor din Paris probéza, că si acolo au existatu tribunale de amoru. Însusi renumitul Richelieu a luat parte la desbaterile acestora.

Ma nici Papii pe timpul petrecerii lor în Avignon nu se sfieau a luă parte în ele. Istori'a ni spune, că la unul din acele tribunale participara si damele Jeanne si Hoguelette de Bonche, Beatrice si Briande d'Agout.

Ceea ce privesce organismul internu al institutiunii, în privint'ă acést'a ni dă mai multa deslucire

manuscriptul descoperitu la 1627, care descrie cu de-amenuntul organismul internu al acesteî institutiunii.

Tribunalele de amoru au avutu si procese verbale codificate. De si codicele formulatu în 31 de capitule contine multe, cari în timpul nostru nu se mai potrivescu, totusi vom cită unele dispositiuni că astfel se se véda mai bine si spiritul timpului de atunce.

Iéta dara unu specimenu : „Casatori'a nu escludede dragostea cu straini. Amorul nu are datin'a d'a sîede în cas'a sgârcitului. Nimica nu impedecea, că dône femeî se iubésca pe unu barbatu, sêu că doi barbati se iubésca o femeia!“

Unu satiricu ar puté observă : Se vede că acestu codice a fost compusu de femeî!

Descoperirea acestui codice se descrie în felurite moduri. Unii dîcu, că l'a gasitu unu cavaleru brittanicu la mormântul renumitului rege Arthur; iér altii învelescu originea lui în negur'a mîthurilor antice. Astfel Aretin, isvorul celu mai credibilu, povestese o lunga fabula relativa la descoperirea acestui codice. Déca e adeveratu, că tradițiunile si fabulele forméza ôresi-cum oglind'a epocii din care isvorescu : atunce, conform narațiunii lui Aretin, timpul tribunalelor de amoru se pôte numi epoc'a aventurilor si a lumeci sentimentale.

Unu barbatu casatoritu s'a plânsu la unul din aceste tribunale, că de câtva timpu soçi'a lui e palida si trista, că si când s'ar consumă de unu doru secretu. În fine, avédu suspitiune, am pânditu-o, dîse el. Într'o nôpte luminôsa s'a coborîtu la dîns'a o mare pasere alba, care asiediundu-se pe umerii ei, a sarutatu-o, si — minunea minunilor! — i-a dîsu : „Te iubescu!“ Ah! atunce capul meu începù a ferbe, ochii mi se painginara; mi s'au ivitu în memoria tradițiunile poporale, vulturii albi. Auu, fiul lui Attila, îmi sedace femeia; acela i spune se se prefăca o ciocârliă, se sbóre cu el în padurea verde si pe mine se me lase singuru . . .

Tribunalul crudu a stigmatizatu pe bietul barbatu necașitu cu epitetul de „lasiu“, carele apoi însotitu de hohotele vesele ale judecatórelor parasî sala tribunalului.

Casul urmatoru îl citămu din Cantu, care însira mai multe esemple :

„Unu cavaleru doriă se-si câştige amoru unei femeî, dar nu putu se îmmôie cerbicia ei. I-a tramisu niște presenturi onorifice, pe cari femeia le-a primitu cu multa placere si bucuria, fără însa că se asculte rugamintea cavalerului. În urmarea acesteia dînsul s'a plânsu la tribunalu, că femeia prin primirea presenturilor i-a stêrnitu amoru, si la însielatu.

Sentintia pronunziata de presiănt'a tribunalului competentu, regin'a Eleonora, a sunatu astfel : „Se cade, că femeia sêu se refuze presentul datu din amoru, sêu se respunda cu amoru, — la din contra se numera între femeile cochete.“

Se mai vedemu unu casu :

„Unu cavaleru, care deja posedea amoru unei femeî, s'a prosternutu si la picioarele alteia, de care fu ascultat. Mai târđiu, urîndu-i-se de ast'a, s'a rentorsu la amant'a-i de mai nainte. Ce se fia pedéps'a infidelului?“

Comites'a de Flandra, că presiănta, pronunciă următórea sentintia : „Ticalosul se pérda amoru amëndurora, si apoi nici o femeia de omenia se nul primésca!“

Nostradamus publica o lista întréga a femeilor, cari au presiătu la tribunalele de amoru. Din cele multe, iéta câteva : Adalatio, subcomitésa de Avignon,

Bertana stapân'a Signei, Hermengarde subcomitésa de Narbonne si regin'a Eleonora.

În fine întrebu : ce mijloce de pedepsire au întrebuințiatu tribunalele de amoru ?

Numai si numai opiniunea publica, adeca putearea cea mai mare, careia toti puternicii trebuie să i se închine. **COBOLD.**

Sântire de capela.

Obadu (Banatu) 25 nov.

Onorata Redacțiune !

În comun'a Obadu, cercul Ciacovei, comitatul Timisoriei de mai multi ani servece unu preotu tineru, care, pe lângă zelul si credinț'a sa față de biserica si națiune, totu-de-una a fost că unu modelu prin portarea oficiului chiamării sale si grigi'a poporului seu, care prin Provedintia a fost datu lui spre păstorie.

Acestu preotu zelosu, cu numele Pavelu Iancu, asupritu prin crudel'a mâna a sortii, care cu nendurare i-a rapitu în decurgerea anilor 1877 si 1878 — pe iubit'a-i soția Maria nasc. Danu în florea vietiei, si 5 prunci : Aureliu, Leone, Brutus, Antoniu si Aurelia, că se dovedesca iubirea sa conjugala si parintiésca, versându lacrami neconsolabile, pe lângă toate necasurile si suferintiele, a edificatu în cimiteriul comunalu o capela cu cripta, parte de a asiediá osemintele repausatilor, parte, că la ocaziuni funebrale se aiba preotul unde se sacrifice si se innaltie rogațiuni pie cătra Atotopotintele pentru refrigeriul celor mutati din această vietia.

Acésta capela, care l'a costatu 1600 fl., în 6 nov., cu permisiunea veneratului episcopatu al Caransebeșului s'a-si sântitu.

Sântirea s'a facutu prin Rds. Domnu protopresbiteru Ioan Scimanu, funcționându lângă dēnsul că asistenti : Pré on. d. Trifon Tieranu parocu în Petromaniu si as. consistorialu, I. Tieranu parocu în Lighetu si Stefan Tieranu capelanu în Vojtecu, de față fiindu dnii : Ignatiu Craumer că medicu cercualu, Petru Mișcovicu notaru cercualu, parintele si surorile preotului Pavelu, Persida si Maria Iancu din Lipova, precum si rudeniile repausatei soții de famili'a Danu din Petromaniu si unu poporu foarte numerosu.

Sântirea s'a facutu cu solenitate corespondetóre scopului, pe lângă o cuvântare ocașionala rostita din partea pontificantelui.

Dupa asiediarea osemintelor celor repausati în cript'a capelci, s'a tinutu unu parastasu si asiá în cimiteriu s'a finitu acést'a solenitate, fia-care ducēndu cu sine o suvenire : ca iubirea conjugala si parintiésca multe e în stare a face spre laud'a si marirea lui Ddieu si spre alinarea suferintielor.

Finindu-se ceremoniele a urmatu poman'a împartându-se elemozina între satenii mai miseri.

Binevoiti dara on. redacțiune a publicá în colónele fóiici ce redactati acést'a serbare, că si on. publicu cetitoru se aiba cunoscintia despre acést'a fapta nobila, care totu-de-una e demna de lauda. **T. D.**

P u n c i u.

Contele Andrassy rentorcēndu-se din Viena la moș'a sa, fostul seu secretaru, consiliarul Doczi îl așteptá la o stațiune.

Totu acolo îl așteptá si vice-comitele Docus, pe care înse Doczi nu-l cunoseca, deci — în conversațiune — îl întreabá cine-i ?

— Eu sūm vice-comitele Docus, — respunse.

— Asiá dara, — respunse Doczi, — eu sūm genitivul dtale.

*

— Vino dragutiá, — dișe ostasiul cătra o subreta, stāndu la ferést'a acesteia.

— Nu potu, căci trebuie să hranescu paserile dómnei.

— Dar unde-su acele ?

— Aice în dulapu.

— Dar acele sūnt pelerii si nu mânca.

— Nu — grauntie ; dar déca vor spori asiá, vor mânăcă pe domnul.

*

— Esti acusatá, că ai versatu apa spre domnul acesta.

— Iertare ! A fost întunericu. Am gânditu, că este barbatul meu.

*

— Pescii ce i-am cumperatu adi dela dta n'au fost próspeti.

— Nu e vin'a mea. De ce nu i-ai cumperatu adi o septemâna.

*

Unu óspe si-a cerutu într'unu restaurantu pesce. Aducēndu-i-se, bagá de séma, că acela nu e próspetu, si cam mirósa.

Ospetarul vediēndu de odata își puse pescele si la urechia, întreabá, că pentru ce face acést'a ?

— Pentru că înainte cu dóne septemâni frate-meu s'a innecatú în apa ; deci am voitu să întrebu pescele déca nu l'a vediutu ?

— Si ce ti-a respunsu ?

— Mi-a respunsu, că nu póte se-ni dea nici o scire despre el, căci e prinsu mai de multu.

*

Judecatorul : Dta dara ceri să se amâne pertractarea procesului, din cauza că ti-a muritu aperatorul ? E bine, dar ai fost prinsu *in flagranti* si eu nu sciu cum te-ar puté escusá si aperatorul ?

Delinquentul : Tocmai de aceea sūm si eu curiosu.

*

La curtea cu jurati :

— De ce ai ucisu pe amant'a dtale ?

— Vieti'a comuna nu mai erá de suferitu.

— N'aveai de cât se o lasi.

— Nu puteam, dle presiedinte ; i jurasem, că nu o voiu lasá de cât la mórtea sa.

Cronic'a lumei.

Diet'a de câteva zile se ocupa cu proiectului referitoriu la staverirea contingentului recrutantilor pe urmatorii 10 ani. Desbaterea decurge cu cea mai mare animare. Nu arareori se încingu chiar scandale formale. Spațiul nu ne permite a face unu raportu detaiatu asupra vorbirilor fia-carui deputatu ; pentru că înse totusi cetitorii nostri se cunósca directiunea fia-carei partide din dieta în privinti'a organizarei miliției, vom reproduce pe scurtu continutul atát a proiectului prezentatu de guvernul, cât si acelor dóne contraproiecte. Prin proiectul guvernului se sustine contingentul de pâna aci si se cere votisarea lui pe unu timpu de 10 ani ; iér încât pentru schimbările ce ar fi se se întēple în decursul acestui timpu în numerul staveritu, acést'a o numera între drepturile princiare. Fața cu acestu proiectu deputatul Pulszky în numele opozițiunii întrunite, dupa ce aréta anomalía ce contine acestu proiectu, propune : că contingentul de pâna

acuma sè se voteze numai pe 5 ani; § 13 a art. de lege XL din 1868 sè se amplifice prin dispusețiunea, cã modificarea legii în timpu se pòte face si la inițiativã dietei; sè se decida înființarea si organizarea de institute magiare pentru ofițieri; dispusețiunile referitoare la voluntari sè se modifice amesuratu cerințelor militare si naționale; si în fine sè se împuternicèasca ministrul honvedimci, cã în contelegere cu ministrul armatei comune se pòta dispune, cã în acele cercuri de recrutare, în cari poporațiunea în al 20-lea anu nu este pe deplin dezvoltata, sè se amâne recrutarea pâna în al 21-lea anu. În esintia dara acestu proiectu de decisiune a opozițiunei întru mite nu difere multu de celu prezentatu de guvern. Este înse si o a treiã propunere facuta prin deputatul Ugron în numele partidei din stângã estrema. El nu cere nici mai multu nici mai puțin, decât despartirea armatei unguresci de cea comuna, deci pe lângã respingerea proiectului guvernului, propune sè se îndrume ministrul honvedimci, cã fãra amânare se presinte dietei unu proiectu de lege referitoru la despartirea si organizarea armatei unguresci amesuratu cerințelor militare a țierii si a putereii materiale. Pentru guvern au vorbitu: Szende, Tisza, Ráday, Márkus, Ivánka, Máriássy, Jókai: — pentru a opozițiunii: Tischler, Helfy, Metzner, Szily, Hedry: — pentru stângã estrema: Szalay, Szederkényi, Orbán, Törzs, Degré, Csanády. Marti si mercuri sau tîntu si vorbirile finale din partea propunatorilor, dupa cari mercuri punèndu-se cestiunea la votu, din 444 deputati, 205 au votatu cu *da* (adeca proiectul guvernului îl primescu de basa la desbaterea speciala), 158 cu *nu*, au absentatu 80. Majoritatea dara e 47. Votizarea a fost nominala. Dupa acestã numai decât sa si începutu desbaterea speciala; unde asemenea învinsa guvernul.

Comitetul delegatilor secțiunilor camerei române si-a prezentatu raportul despre rescumperarea cãilor ferate Romanu-Bucuresci-Vênciorova, acãror administrare este concedata societãtilor acțiionarilor cãilor ferate. Raportorul, dl N. Fleva, în raportul prezentatu dice, cumca tóte studiile si cercetãrile facute au condusu pe comisiune a recunòce în unanimitate avantajele încontestabile, ce presinta pentru statul român, sub tóte punctele de privire, proiectul de lege si de convențiune propusu. Statul platesce acuma o anuitate de 18.857,880 lei pentru aceste drumuri de feru, dela care țierã nu trage aeele beneficii însemnare, ce procura pretotindeni acestu mijlocu atãt de puternic în dezvoltarea economica a unei națiuni, si fãra cã statul sè aiba astadi ceva acțiune eficace asupra administrãrii acestor cãi ferate. Deòrace acestã stare a lucrului este menita a continuã celu puțin 81 ani, e de lipsa, cã statul român sè se scòția din acesta situațiune. Pentru a putè statul întrã imediatu în administrarea si exploatarea cãilor ferate, se presinta dóue sisteme, accia a rescumperãrii forțiate a tuturor acțiunilor prin platã lor imediata de cãtra statu, recumperare obligatòre pentru toti acționarii, sèu accia care ar rezultã din o întielegere între guvern cu societatea reprezentata prin majoritatea acționarilor. Sistemã prima este contra intereselor statului, cãci pe lângã aceea, cã este ilegalã ar costã pe statu cu totul 324 mil. lei, prin urmare anuitatea ar fi si mai mare cã acuma. Remãne sistemã a dóua. Statul de presinte e datoriu acționarilor 243.191,750 lei cu $7\frac{1}{2}\%$, acestã datoriã schimbându-o cu obligațiuni de ale statului de 6% , ar platí numai 209.821,050 lei, si asiã anuitatea nu întrece pe cea de acuma si ține numai 44 ani în locu de 81. Si asiã avantajele financiale sînt:

7.000,000 cãștigu asupra convențiunii, deòrace statul schimba titlu $7\frac{1}{2}\%$ cu 6% ; — 20.000,000, împrumutul nou remãne disponibilu, — 34 mil. profitu asupra anuitãtilor; pe lângã acestã scapa statul de anuitatea de 18.857,000, ce are sè-o platèasca înca 38 ani peste terminul de amortisațiune a obligațiunilor cu 6% ficșatu prin presentã convențiune. Pe lângã sistemã a dóua de rescumperare este si partea juridicã, cãci consuna pe deplinu cu dispusețiunile codului de comerciu germãnu. Din tóte acestea vedèndu-se destul de chiar avantajele atãt din punctu de vedere financiaru, cãt si economicu si administrativu, recomanda proiectul spre primire.

Literatura si arti.

✓ **O carte romãnesca tiparita cu litere latine la an. 1648.** Dl Nicolae Densusianu, în explorațiunile sale istorice facute în Transilvania, a descoperitu între altele si unu catechismu calvinescu cu totul necunoscutu pâna astadi tiparitu în limbã romãna cu litere latine la an. 1648. Este de însemnatu, cã pâna acuma cãrți romãnesci tiparite cu litere latine ne erau cunoscute numai dela începutul seculului presentu, dar dl Densusianu în cercetãrile sale aflã, cã înca în seculul trecut se tiparisera la Buda cinci cãrți romãnesci cu litere latine, între cari si o Evangelia. De curènd dsa dede si peste catechismul de care facem mențiune mai sus tiparitu cu litere latine în Alba-Iulia la an. 1648. Descoperirea este cu atãt mai interesanta, fiindu cã arèta cã înca în primã jumetate a seculului al XVII se facuse încercãri de a introduce literile latine în scrierea romãna si ómenii si atunci își fremèntau mintile cu problema ortograficã ce ne ocupa chiar si astadi.

✓ **Dl B. P. Hasdeu**, precum cetim în „Rom.“, a scrisu o piesa nouã, pe care o va presintã òilele aceste comitetului teatralu din Bucuresci. Piesã dlui Hasdeu pòrta titlu de „Domnita Ruesanda“, drama istoricã în 5 acte, în prosa, si are de scopu de-a arètã adevuratã misiune a femeii romãne. Judecãndu de dupa titlu, noi credemu, cã piesã dlui Hasdeu nu e nouã, ci dóra e prelucrata dupa o drama a dsale cu același titlu, care în 1868—9 s'a si jucat în teatrul naționalu din Bucuresci, si care s'a publicatu atunce si în fõiã nòstra. Dar cu tóte aceste, salutãmu cu bucuria si acestã prelucrare, cã totu ce ese din condeiul învetiatului autoru.

Biserica si scòla.

✕ **Instalare de protopopu.** Din Leta-mare, Ungaria, ni se scrie: Dumineca, la 23 nov., s'a serbatu aice instalarea nou-denumitului protopopu, Rds. D. Ioan Darabantu. La acestu actu memorabilu pentru noi Romãni din aceste pãrti, sevèrsitu din comisiune episcopèscã de cãtra nou-denumitul canonicu custode si fostu protopopu al nostru Rds. D. Nicolau Vulcanu, a concelebratu întregul cleru districtualu, asistãndu unu numeru cãt se pòte de mare de credinciosi. A fost plinu de emoțiune momentul, când fostul protopopu a predatu cheile si evangeliã, pe cari înainte cu trei-dieci si cinci de ani le-a primitu din mânia repausatului episcopu Alexi, atunci canonicu în Oradea-mare, si când nou-denumitul canonicu si-a luat remasu bunu dela confratii sei preoti districtuali. În numele acestora, parocul de Pociu, MOD. Ioan Christianu, a rostitu unu cuvèntu de despartire bine simțitu si elocințe, — dupa care apoi a salutatu pe nou-denumitul protopopu, carele multiamî prin niște termini fòrte caldurosi si tîntu o cuvèntare ocașionalã cãtra poporu.

Cântările executate de școlari și școlarițe, sub conducerea bravului învățatoru P. D. Cardosiu, au contribuit frumos la înalțarea acestei sărbători. La mișcările Ds. D. canonicu Nicolau Vulcanu întruși la măs'a-i pe toți oșpetii veniți pentru această ocaziune, unde, firește, s'au ținut și toasturi, anume pentru El. Sa parintele episcopu diocesanu Mibaiu Pavel, pentru fostul și fiitorul protopopu și pentru alții. Oșpetii întrușiți, renasera dimpreună, petrecându în veselie, până către deminția, care face fine acestei rare conveniri sociale române în părțile noastre.

Din Stamora Româna ni se scrie, că adunarea preoților și învățătorilor de acolo a alesu o deputațiune compusa din dnii Lupșta, Al. Petroviu, V. Prohab, I. Beca, I. Albu și T. Puscoviciu, spre a saluta pe Ds. D. protopresbiteru trac'ualu Ales. Ioanoviciu cu ocaziunea sărbătorii anului al 25-le al hirotoniei sale.

Instalarea noilor canonicilor în Blasiu s'a facutu la 16 nov. Dl I. M. Moldovanu fu numitu directoru gimnasiului. — Idr celalaltu canonicu nu, dl dr. Ioan Ratiu s'a numitu rectoru seminarialu.

Societati si institute.

Reuniunea femeilor române din Brasiovu precum cetinu în „Gazeta Trans.“, a ținutu adunarea sa generala în mercuria trecuta. Presedenta s'a alesu dn'a Maria Secareanu, fost'a cassaritia a reuniunii.

Spiritul de asociatiune în Româna se răspândește din ce în ce mai tare. Astfel înregistrâmu, dupa ținutarea de acolo, cu bucuria urmatorele. „Calugărenii“ afla, că mai mult cetățeni giurgiuveni se ocupa spre a forma o societate cu scopu de a încurajă și sustine industria și comeriul român, și chiar a exploată unu stabilimentu industrialu prin actiuni. — Lucratorii tipografi din București înfiintăra o societate numita „Deșteptarea“, care numera pânăcumă vr'o 50 de membrii. — „Școlu Tierii-de-sus“ scrie, că în satele Christinesci și Danileni s'au înfiintatu o noua casa de economie. — La Pietera, precum ni spune „Cor. Prov.“ s'a fondatu o societate de binefacere.

Limantul. Din Dorohoiu se scrie „Stelei Rom.“, că acolo mai multe persoane, între cari capii diferitelor servicii publice și câțiva proprietari din judetiu au convenitu a înfiintă o societate numita „Limantul“, care are de scopu a ajută poporul saracu, a-l scapă moralicesce și materialicesce de nevoile ce-l bantue. Prin contribuțiuni lunare, prin donațiuni de totu felul, vor să ajute pe acei scapatati; prin îndemnări, esemple și supraveghiere de aproape de către membrii Societății ce se vor recrută prin toate comunele, inițiatorii credu că vor reuși a moderă abuzurile de beuturi spiritose, introducându în locul rachifului, beuturi mai puțin alcoolice și asiă dar mai puțin vatematore, precum vinul și berea.

Ce e nou ?

Regele Italiei Umberto I. mai înainte de a parasă orasul Torino, a radicațu pe Vegezzi-Ruscalla la gradul de mare oficiaru al ordinului Sântii Maurițiu și Lazar, în considerațiunea amintirii serviciilor aduse de dânsul augustilor sei predecesori dela anul 1818 și până la epoc'a constituirii Italiei una și indivisibila.

Dr. Svetozar Mileticu la 22 l. e. a fost agrățiatu prin Maj. Sa și în 26 pusu pe picioru liberu. El a fost detinutu la 5 iuliu 1876 și asiă din pedeps'a de 5 ani, la care a fost judecatu, a împlinitu 3 ani, 4 luni și 21 de zile. Totu cu această ocaziune au fost agrățiatii

și alții 23 țănsi, cari, că supusi ai statului ungurescu, au luat parte activa în resboiul turco-sârbu.

Bismarck se teme că va muri, căci în timpul din urma suferă multu de nevralgia, și de atunce a devenitu foarte posomoritu. Dânsul țiece, că deca durerile-i nu vor încetă, va încetă el d'a mai trăi.

Cununia cu pedece. În curtea bisericei israelite din Mișcolțiu s'a petrecutu de curând o scena curioasă. Nuntasii erau totu gata, și numai cununia mai urmă. În momentul din urma înse mirele declară, că el nu va intra în biserică, până ce nu i se va plăti și restul din cele trei sute de fl. Restul acela eră 50 fl. și rușele miresei îl plățira. Astfel apoi tinerii „înamorati“ se cununara.

S'a cununatu pe sine țănsi. Henricu Munson, preotu adventistu din Jasper (America) a voit să se însore. De ora-ce înse în Worcester, unde stidea mirés'a lui, nu se află preotu adventistu, țănsi a sevărșitu serviciul dumnedieiescu, apoi prindându de mana mirés'a, a țisu dimpreună cu ea îndatinatele formule, au îngenunchiatu și s'au rugatu lui Dumnediecu, și apoi devenira barbatu și soțu.

Femeile germâne. Unu țiuaru rusescu publica o caracterizare foarte nefavoritore pentru femeile germâne. Este necontestabilu, țice acelu țiuaru, că germânele ocupa locul din urma în marea familia a femeilor europene. Ele nici nu se potu asemenă cu celelalte represintante ale secului lor, de es. cu francezele. Femeia germăna e lipsita de tota caracteristica a femeității. Este unu felu de bastardu de femeia-barbatu. Se pare, că aceste țire au fost dictate de vr. unu amoru refusat.

Furatur'a. Citimu în „Steu'a României din Iasi“: În noțtea de 25 spre 26 a lunei espirate octomvre, s'a furatu prin spargere dela dl N. Constantinescu din Proțești, districtul Ilfov, 30,000 lei vechi în 6 bonuri rurale, 1400 franci în argintu și alte obiecte de valore. Seriile și numerile bonurilor furate sunt urmatorele: nr. 36,619, 36,620, 36,621, 36,622 din seri'a 3044 nr. 42,481, din seri'a 3541, și în fine nr. 44,899, având seri'a 3919. Asiă dar sunt pofțiti casierii, bancherii, casele de scontu și ori-cine a nu plăti și a nu cumperă nici unu din bonurile, avându numerile mai sus arătate, căci cumperatorul s'ar espune la pierdere.

Mormentu lui Sir Ali. Fostul domnitoru al Afghanistanului a muritu la 19 iunie a anului trecut. De ora-ce atunce n'a fost altu locu mai acomodat. Dânsul s'a înmormentatu în gradina casei pentru morti. Acuma se scrie, că fiul seu Jacob chan a cumperatu casa aceea cu gradina cu totu și va cladă unu mețetu pe mormentu parintelui seu. Pe mormentu se va asiedă unu sarcofagu de argintu massivu. La mețetu în toate zilele se va împarti pâne și sare saracilor.

Din gresiela. Unu bietu portaru din Timisiora a pusu trei numere în loteria. Nici bani n'a avutu, ci i-a cerutu în împrumutu. Inse colectorul de loteria, din gresiela, în locu de nr. 69 a scrisu 60. Trasar'a se faci și eși nr. 60. Saracul portaru a câștigatu 348 fl.

Testamentul lui Luther. Între luterani s'a pornitu o disputa foarte înfocata, că unde se afla testamentul originalu al lui Luther? O parte țice, că acela se paștrăza în Budapesta, alții înse combatu cu tota înfocarea această aserțiune, și țicu că esemplarul din Budapesta e numai copia.

Sciri scurte. Cutremuru de pamentu ierasi s'a simțitu în mai multe parti în Banatu; astfel ni se scrie Stamov'a romăna: În noțtea spre 8 nov. la 12 și 1/2 ore ierasi amu simțitu cutremuru de pa-

mântu, fiindu totu culcati în patu, tresariramu cu o clatinare neîndatinata, care tînu 2—3 secunde. — **Monumentul lui Heliade Radulescu** a sositu în Braila si peste câteva zile va fi transportatu în Bucuresti. **Calca ferata Bucuresti-Predel**, a fost primita de buna de către comisiunea tehnica însărcinata cu această, si dela 19 nov. (1 dec.) st. n. va începe circula-re regulata. — **Zulusii în Praga** s'au certatu cu unu sodalu de calcunaru, si alergându si poliția, s'a escatu o bataia; doi zulusi au fost raniti greu.

Din vieții a imperatului Nicolae. „Revista Ruscaia Starina” din Petersburg povestese urmatorul faptu din vieții a repausatului imperatu, pe care îl reproducem dupa traducerea „Resboiului” :

Într'o zi dl M. Martinov, cunoscutul comicu al teatrului imperialu, s'a adresatu către ministrul, principele Wolconsky, cu rugaciune d'a-i acordă unu congediu pentru a-si caută sănătatea la una din băile din străinătate, si a-i da pentru acestu scopu si unu micu ajutoru în bani; cererea i fu înse refușata. Cu toate aceste, Martinov nu perdū speranții. El află, că imperatul visiteza adesea ori singur pe ministru, si astfel într'o zi se duce în palatul acestuia si aștepta în anticamera sosirea imperatului.

— Ce faci aci? — îl întrebă țiarul, trecând pe lângă dēnsul.

— Am voitu, Majestate, sē repetu rugaciunea mea pentru congediu si pentru bani.

— Vino cu mine, că me voiu face interpretul teu pe lângă ministru.

Astfel, Nicolae întră în cabinetul principelui, însoțitu de Martinov.

— Am adusu pe unu petiționaru, — dīse el ministrului, si pronunțiându aceste cuvinte se adresēza lui Martinov :

— Dar, mai întâiu trebuie sē joci puțin, sē joci rolul meu de imperatu.

Martinov eră fōrte încurcatu; el respuse astfel :

— Nu întielegu acēst'a, Majestate, căci nici prin gându n'asiu fi cutezatu vre-odata l'a representă person'a Majestății Vōstre.

— Aceste sūnt flēcuri; jōca cum te pricepi, tōte vor remānē între noi.

Asiā dar Martinov trebui sē se supue vointiei imperatului; i ceru casc'a, si imperatul i-o dete rīdīndu, căci fiindu prē mare, lui Martinov i trecea peste urechi.

Martinov își ia unu aeru marțialu, si imitāndu vocea imperatului se adresēza către ministru cu aceste cuvinte :

„Cum esti multiamitu cu artistul meu Martinov?” — Si fără a aștepta respunsul, ia casc'a din capu, si imitāndu într'unu modu admirabilu vocea lui Wolconsky, se întōrce spre imperatul esclamāndu : „Sūnt fōrte multiamitu, Majestate”. Dupa acēsta, el își puse iērasi casc'a în capu, continuāndu cu tonu imperatescu :

„Dēca esti multiamitu, atunci acorda-i congediul si dā-i una mie de ruble că sē aiba de cheltuiēla !”

Apoi iērasi ia rolul ministrului, se întōrce spre Nicolae si dīce : „Se va face îndata”.

Imperatul rīdea necontentitu, si în urma dīce ministrului :

„Dēca Martinov ti-a poruncitu în numele meu n'ai de cāt sē faci ce ti-a spusu”.

Suvenirea mortilor.

Silvia Petricu, fiē'a dlui Iuliu Petricu jude reg. în Boesia montana, a încetatu din vieții la 9/21 nov., în anul al 16 al fragedei sale etāti, gelita, afara de parintele seu, de mama-sa dn'a nasc. Sultana Mateiu, si de surorile Ana, Flora, Elena si de frate-seu Corneliu.

Ghicitura de siacu

de Sofia Peovicu.

tii	Ca	stre-	stii?	rule	flu-	ur-	stii
coa-	nu	do-	e	Se	Nu	Ce	tu-
tii?	ta-	to-	lu-	ce	ma	tu	mine
re,	ra	me	tre-	tre	me	re	te
ui	pus-	'n	tu	nu-	e	ra-	ca
pie-	se-	cutu.	Din-	te	Spu-	plin-	amo-
prin	eo!	mi	se	gi	tu-	toa-	Nu
pa-	ru,	tu	ri-	ne	uitu	rule	Tur-

Se pōte deslegă dupa saritul calului.

Terminul de deslegare e 10 decemvre. Că totu-de-una, si de asta-data se va sorti o carte.

Deslegarea ghiciturei trianghiulare din nr. 83 :

Anam

Ana

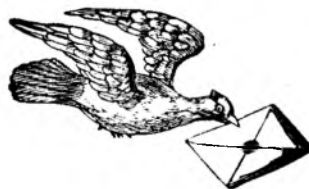
An

A

Bine au deslegat'o dōmnele si domnișōrele : Aloisia Tiarina, Emilia Oncu n. Ciavoșchi, Anastasia Borea, Rosa Bozancu, Eleonora Popu, Iulia Popescu, Maria Crisanu, Eufrosina Mirisianu, Zoe Dēmbu, Aglaiia Popovicu, Aurelia Grindescu, si dl Ioan Cosa.

Premiul l'a cāștigatu dsiōr'a Iulia Popescu.

Post'a Redacțiunii.

Dnei A. T. în B. V. Ne mirāmu, căci noi amu primitu-o. Premiul vi s'a espedatu zilele trecute.

Dnei A. P. în G. Asiā credemū cu noi. Dar vom vedē acusi. Si pān'atunce, ve multiamimū.

Paris. Așteptāmu!

Iasi. Binevoiti a ni tramite din cele promise!

Gele mi-i de tine! Fia-ti si de noi, si nu ni rapī timpul prețiosu cu „încercările” dtale!

Când sē me culca? Atunce când îți plesnese prin minte sē scrii vr'o „poesia”.

Beinsi De aceste nu publicāmu. Dispune dar de florinul alaturatu!